

έ γ ώ λιπασμα γύρω στὸ χάμα κι' ἄποπάνω δου θρεμένα ἀπὸ τὸ κορμί δου ἀκολασταίνουν τὰ λουδούδια.

Καὶ οἱ ἀνθρώποι γίνονται ὅνειροπόλοι καὶ εὐαίσθητοι.

Ἡ ψυχὴ ἀφαιρεῖται σὲ ἐκστάσεις μυστικοπαθεῖς καὶ θρησκευτικάς.

Ἡ ἀγία Θηρεσία ἀγαπᾷ ὁρκικῶς τὸν Χριστό. Πόσοι καλογέροι δὲν ἀγάπησαν τις χλω-

μές. Πάναγιες μέσα στοὺς μισθωτισμένους κι' ἀγίληπούς ναούς!

Ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ ἔκστασίς καὶ ἡ δνειροπολία είναι αἰσθήματα ἀγνωστα στὸν κόσμο τὸν ἀρχαῖον, τὸν δοβαρὸν καὶ μετρημένον, τὸν γνωρίζοντα τι θέλει καὶ πῶς νὰ θέλει καὶ πόσην ἀξια ἀπροσμέτρηκε ἔχουν ἡ χαρὲς τοῦ κόσμου τούτου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΝΗ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι Δάφνι.

ορε ἐνθυμοῦ-
μαι καὶ τὸς
δύο πολὺ μι-
κροὺς ἀκόμα.
Ἐνυχαν κι'
αὐτὰ μπρὸς
τὴ φοβερὰ
καταγῆδα τῆς
δυστυχίας καὶ
τῆς κακομοι-
οῖς· μέσα
στὰ γιγάντεια
καὶ δρμητικὰ
κύματα τῆς
κοινωνίκης τρικυμίας κι' αὐτὰ ταναγοὶ βρέθηκαν χωρὶς
στήριγμα καὶ προστάτη, ξένα, ἔσημα, μόνα, δρφαρά,
γυμά.

Ἐκείνη ἡ μικρὰ Μαλον μὲ τὰ κατάμαρνα καὶ ἡμικο-
κωμένα μάτια τῆς, τὰ γεμάτα ὑμέτη καὶ πόνο, μέσα
στὰ φρατὰ βλέφαρά του, ποῦ μοιάζουν μὲ σκοτεινὰ
νέφη ὅταν σχίζονται γιὰ νὰ προβάλῃ ὁ ὄχρος κύκλος
τῆς σελήνης, μὲ τὰ χειλάκια τῆς τὰ κοφάλλινα ποῦ παν-
τοτετρὰ ἐφαγοντο σὸν νᾶσταζαν αἷμα. Τα ἐλεφάντινα
καὶ διαμαντοκολλημένα δόντια τῆς, τὰ ξέπλεκτα καὶ
μαῦρα φε βρεννος μαλλά τῆς, τὰ σχηματίζοντα ἐν ὑπερ-
φυσικὸν καὶ μάγον πλασιον τῆς παλλεύκον καλλονῆς τῆς.
Ἡτο μικρὸς ἀκόμα διὰν τὴν ἐγγάρωσα, τὸ δυστυχισμένο
ἀποπάδη τῆς τύχης.

Ἐπαξεν ἀπὸ καφενεῖον εἰς καφενεῖον μὲ τὸν Τά-
κην τῆς, 'σ τὸ ἀγγελοῦδι ἐκεῖνο τὸ ἐπεπειριστό, τὸ ἀνοι-
χόκαρδο, τὸ ἐρωτάρικο παιδί, τὸ γεμάτο ζωὴ καὶ σο-
βαρότητα σὸν νᾶννοιωθε τὸ μέγεθος τοῦ προορισμοῦ του
σᾶν νᾶννοιωθε πᾶς ὁ προορισμὸς του ἥτο νὰ γένη προ-
στάτης τῆς ἀδελφῆς, ποῦ δὲν τοῦ ἔδωκεν ἡ μάννα τον
ἄλλ' ἡ μοῖρα, καὶ ἥτο πάντοτε κατηφῆς καὶ σύννονς
μὲ τὸ πυκό χαμόγελο τῆς δυστυχίας εἰς τὰ χειλὶ καὶ
μὲ τὸ θάρρος τοῦ μάρτυρος στὴ μικρὰ τον καρδούλα.

Ἔτοι τὸ θέλησεν ἡ μαύρη καὶ ἀπονή τύχη γιὰ τὰ
δόλια ἐκεῖνα πλάσματα τοῦ δημιουργοῦ ποῦ ἐπεμψε στὸ
κόσμο τοῦτο γιὰ νὰ παρουσιάζονταν κάποιες στοὺς ἄλλους,
τὴ πειδελεία εἰκόνα τῆς δυστυχίας ἀδελφωμένη μὲ τὴ
καρτερίαν.

Πάντοτε μαζί, ποτὲ τους δὲν ἐχωρίζοντο! Ἀπὸ μι-
κρὰ δρφανεμένα τὰ περιστάνεντα πινοχὸς γέρων μονού-
κός, ἀπὸ τὸν δρόμον σχεδόν, ποῦ τὰ ἀκοντες νὰ τρα-
γουδοῦν μὲρος ἀνοιξάτικη κάτω ἀπὸ ἓν πεῦκο.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εὗρος μουσικὴ ἀδμονία τε-
λεῖα, ἔνα τόνο τῆς τελελῆς χαρᾶς μεμιγμένης μὲ τὴ λύση
τῆς καταφρόγιας καὶ τῆς δρφάνιας. Ἐπεξεν τὰ παρε-
κάλεσε τὰ χάϊδεψε μ' ἔνα πατρικὸ πόνο διὰν ἔμαθε
στι καὶ τὰ δυὸ ἥσαν δρφαρὰ καὶ τὰ πῆσε μαζὶ του, γιὰ
γ' τὸ ἀναθρέψη νὰ τὰ κάμη μουσικούς, γ' ἀκούνη κάποτε

στὰ γηρατειά του μουσικὴ νὰ τὸν μεταραιοῖ καὶ νὰ τὸν
μαγενή.

Καὶ τὰ δυὸ ἀγαποῦσσαν τὴν θελαν τέχνη καὶ τὸν ἕλ-
σηλον στὰ μυστήριά της. Δὲν ἥσαν ἀδέλφια δρογάλα-
κτα· δχι! ἡ δυστυχία καὶ ἡ φτώχια τὰ εἴχεν νιοθετή-
ση. Ἡ μοῖρα τὰ ἔκαμε νὰ σφιγκτοῦν καὶ γά σύναστισ-
θοῦν σᾶν πραγματικὰ ἀδέλφια κατὰ τῆς φοβερᾶς καὶ
μαριώδους πνοῆς τῆς γέδυμιας καὶ τῆς πείγας.

Ἄλλες καιρὸς ποῦ ἀρχίσαν νὰ παιζούν στὰ διάφορα
καφενεῖα μὲ τὸν τυφλὸν πλέον διδάσκαλο του. Δὲν
πέρασσεν δρμοὶ πολὺς καιρὸς καὶ ὁ χάρος δ. ἀδυσώπητος
ἔσχωμος τὴν τριάδα ἐκείνη· δ. γέρων διπέδανε! Καὶ ἔτοι
καροῖς παρηγοριὰ δ. ἔνας μὲ τὸ βιολί καὶ δ. ὄλλος μὲ τὴν
κιθάρα ἔμενα μόνον· καταμόναρχο.

Μεγάλουσαν συνήδησαν στὴ φτωχία. Κάιτε βράδυν ἥρ-
χοντο στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔκει ὑπὸ τὰς δεσμοπάτες τοῦ
πλούτουν κι' αὐτὰ μὰ πλαγία γραμμὴ μέσα στὰς παραλ-
λήλους τῆς εὐτυχίας τεθν ἄλλων, κι' αὐτὰ δρμοὶς μὰ πα-
ράλληλος μέσα στὰς πλαγίας τεθν ἄλλων πρὸς τὴν θελαν
ἐκείνην τέχνην, τὴν μουσικήν.

Οἱ δρομονίκοι καὶ γλυκεῖς ἥχοι τεθν δργάνων των με-
μαγανῶν ν' ἀφήνω τὸ φαγητό καὶ ν' ἀκούω. "Ἄν ποτε
συνέβαινε νὰ μὴν ἔλλονν, δὲν ἔνδρω κι' ἔγω ὅταν τὶ^τ
νᾶννοιωδα μέσα στὴ καρδιά μον, σὸν νὰ μοῦ ἔλειπε
κατὶ τι γιὰ νὰ χροτάσω. Αδὲν τὴν ἀδμονίαν τὴν ἔθε-
σούσα πειδελείαστην ἀπὸ τὴ σωματικὴ μον τροφή
ἡδεῖσα καὶ τὴν ψυχικήν.

"Ἔτοι περάσαν μῆνες μὰ βραδιά, βραδιά ἀνοιξάτικη
καὶ δροσολουσμένη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ μόνον δ. οὐδανὸς
τῆς Ἀττικῆς γνωρίζεις νὰ μᾶς παροντιάζει, τὰ είδα νὰ
ἔρχονται μὲ τὰ δργανά ὑπὸ μάλης. Τὰ περιέμενα πρὸ^π
πολλῆς ἀδράς, γιατὶ ἐκείνη τὴ βραδιά πάνος βαθὺς μὲς
στὴν καρδιά μον ἥτο. Περιέμενα παρηγοριὰ διπό τὴ θελα-
τέχνη, ἀπὸ τὸν γλυκὸν καὶ ἀγγελικὸν ἥχον, ποῦ σοῦ δι-
δει νὰ ἔννοησης δλα τὰ ψηφήλα καὶ αἰθέρια, δλη τὴ
κρυφὴ πλάσι τοῦ δημιουργοῦ, ποῦ σοῦ μεταφέρει τὸ
πνεῦμα ἐκεῖ πρηγά ποῦ μόνον ἡ φαντασία ποιητοῦ καὶ ἡ
ψυχή μουσικοῦ δύναται νὰ φθάσῃ.

"Ἀρχίσαν νὲ παίζουν κάποιο ἀγαπημένο τους σογγέτο.
Δὲν είχε τελείωσει η πρώτη πατού ότα καὶ μὰ ἀνατρο-
χλα, ἔνα ὅργο διέδραμε τὸ σθμά μον. Μέσα σένα
ἥχο ποῦ μέκαρε νὰ θενυμῆδε κάποιο νυχτερινὸ μόνορ-
μούρισμα, ποῦ ἄκουσα μὰ σεληνοφώτιστη βραδιάν νὰ
κάρη μέσα στὸ πυκνὸ δάσος ἔνα μικρὸ πόταμάκι, διέ-
κοντα κάτι τι τὸ διατάξεον ἀπὸ ταῖς ἄλλαις βραδυαίς-
κάτι τι τὸ θέσιον, τὸ οὐράνιον ὑπήρχεν εἰς τὸν πρόστον
ἐκείνον ἥχον.

Παρετήσαν τὸν Τάκην πρότον καὶ ἐπειτα τὴν Μαλον.
Ο ἔνας μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ μὲ κλιμέντο τὸ ιερόλι-
πάνω στὸ βιολί ἐφαλνετο σὸν νὰ μὴν ἥτο στὸν κόσμον τοῦ-
τον, ἀλλὰ σὲ πλαστο μυστικούόδην, καὶ ποῦ οἱ ὄγκειοι
χροπιαστοὶ χρεύσουν, ἔκει ποῦ ἡ χαρὰ παντοκεινὸ βα-

